

FRÅN YPPIGA BRÖST TILL SKAMVRÅN

En humorell från verkliga livet

Är det fel att erkänna om man en gång gjort ett felsteg? Faktum är, att en gång i tiden var min väg mellan två yppiga bröst och skamvrån mycket kort.

Tycker du det låter underligt?

Inte alls, det händer så mycket under solen må du veta. Jag kom att tänka på min egen skamvrå när jag för en tid sedan satt och läste ett stycke ur Hjalmar Bergmans "Farmor och vår Herre". Författaren beskriver roande om en byggmästare som lät uppföra ett hus med ett stort rum utan fönster. Rummet kom att kallas för skamvrån, och naturligtvis blev byggmissen en stor skam och chikan för byggherren.

Min skamvrå var liten och trång och saknade varje jämförelse. Den fanns i småskolans lärosal 1928 mellan ett fönster och ett bokskåp. I ögonhöjd på väggen satt den för den tiden hypermoderna pennvässaren med vev. Det hade nog varit mera ändamålsenligt med en spegel i ögonhöjd, för då hade jag samtidigt fått se skammens rodnad i min nuna.

Bakom katederbordet satt vanligtvis lejoninnan med den ständigt höga svansföringen, sju skinn på näsan och vilade sina två yppiga helt oanvända bröst mot bordskanten. Framför henne på bordet stod alltid den under första skolåret obligatoriska kulramen. Det var hon, ska ni veta, som var orsak till att jag fick stå i skamvrån.

Vi skulle ha skrivlektion i andra klass, och vi hade just fått börja skriva med bläck och stålpena. Efter en tid av stor möda, hade vi kommit till den snirklade och kurviga stora bokstaven *B*. De yppiga brösten och dess ägarinna vandrade omkring mellan bänkraderna för att handgriplikt demonstrera för var och en av oss hur vi skulle hålla pennan i kurvorna på bokstaven för att inte spreta omkring bläcket.

Brösten kom även fram till min bänk och lutade sej över min späda lekamen, och det var då jag började med mitt skamliga beteende.

I stället för att titta på handen som förde pennan över en av raderna i min skrivbok, vred jag på huvudet och tittade ner i den djupa såsrännan framför min näsa.

Även om jag varit lite brådmogen, så var jag ändå inte så brådmogen vid åtta års ålder att jag hade intresse för yppiga bröst, men se, det var något annat som fångade mitt intresse. Katederlejonet var nämligen en förfinad

medlem av ätten Andersson, och i den egenskapen var hon ägare till en klocka som hängde i en kedja av 18 karats ljusstaksmässing kring halsen.

Det var den och inget annat jag var intresserad av, tro mig. Jag ville absolut veta hur långt ner i den djupa rännan den kunde glida utan att träffa på motstånd. Mitt huvud kom snabbt i rätt läge genom en rungande örfil för mitt bevisade ointresse för bokstaven B. Därefter några hastiga men tunga steg bort till skamvrån. Men då visste jag i alla fall ungefär hur djupt ner hennes klocka kunde glida.

O, du lyckliga barndomstid!

Så lätt kunde man på den tiden få lite extra kunskap och dessutom få veta hur mycket en klocka var slagen. Tänk om detta kunde ha fått hända mig ungefär tio år senare!